

Posudek magisterské práce Petra Bulavy,

Petr Bulava je výjimečný v mnoha směrech. Ačkoli působí submisivně je velmi pevný ve svých rozhodnutích. Složitě a komplikovaně se s ním diskutuje o jeho práci, která je součástí uzavřeného vnitřního světa ve kterém se orientuje především on sám. Ostatním jen nerad dává příležitost do něj verbálně vstoupit. Komunikuje především vlastní tvorbou což je zcela v pořádku sledují-li jeho práci jen jako divák. Protože jsem ale také ve funkci pedagoga potřebuji s ním vést dialog na verbální úrovni a tam je Petr velmi tichý. Stojí mě dost úsilí zjistit a pochopit jeho záměry. Dokud pracoval na zadaných tématech nebyl to až takový problém, protože jsme mluvili ne o idey ale pouze o formě. Od třetího ročníku se Petr dost kontinuálně věnuje tématům spojeným s tvarovou záměnou. Jedna z jeho malých soch s názvem paměť místa pracuje s půdorysy architektury strukturálně převedenými do reliéfu. Výsledkem jsou reliéfní abstraktní tvary s důrazem na strukturu. Ve čtvrtém ročníku zaujatý svým zvláštním vnímáním detailů začal vytvářet cyklus nalezených tvarů inspirovaných odhozenými předměty, obaly, kusy různých lepenek a igelitů. Zajímal ho tvar který po čase dostanou odhozené obaly které se tak proměňují v neidentifikovatelné objekty. Tyto tvary Petr sbíral a vytvářel z nich objekty. Modeloval je do hlíny a odléval do nejrůznějších trvalých materiálů a potom je zpatinované zpět umisťoval do krajiny nebo do městského prostoru. Občas bylo velmi obtížné je rozeznat ale v okamžiku kdy je divák objevil působily přesně tak neidentifikovatelně jako na větší vzdálenost různé již zmiňované igelity nebo plachty. Oproti realitě si svou podivnost a nerozkrýtnost uchovaly i při blízkém pohledu.

Petr se realistickou figurou mimo zadání ve druhém ročníku nezabýval a proto pro mě bylo velkým překvapením když se do tohoto tématu pustil právě v rámci své magisterské práce. Figura ale není hlavním motivem jeho práce. Hlavní motiv navazuje na práci z pátého ročníku kdy se zabýval metamorfózou. Pracoval s proměnou nalezených tvarů v bytosti z jiného světa, jak je sám označoval. Osobní příběhy a rituály s nimi spojené představují jeho vlastní uzavřený svět do kterého nás nejraději bez vysvětlování nechává nahlížet přes svoje práce. Silně až Niklovsky stylizovaný tvor se proměňuje v bílou rybu a v místě dotyku se bílá barva ryby mění v šedou barvu bytosti. Technicky a hmotově lze porozumět ale je to trochu jako sci-fi příběh který se odehrává ne mezi humanoidy ale mezi třeba inteligentní kapalinou. Prostě je těžké se do problémů inteligentní kapaliny vůbec vžít a je otázka jestli o to člověk vlastně stojí. Proto jsem byl rád když se v jeho magisterské práci objevila figura. Jako by se opět postavil na srozumitelnou zem a na ní začal vyprávět uchopitelný příběh. Figurou se jinak mimo zadání ve druhém ročníku nezabýval a tak bylo pro mě překvapení že se do ní pustil právě v rámci magisterské práce. Sledoval jsem jak s lehkostí sochu namodeloval. O materiálu jsme diskutovali jen s ohledem na mechanickou pevnost a technické možnosti při odlévání. Parafín je v tomto směru dost obtížně zvládnutelný ale jeho vizuální vlastnosti jsou tak lákavé, že Petr přece jen komplikovanou práci s tímto materiálem podstoupil. Průsvitnost parafínu podporuje tělesnost ale i jakousi smrtelnou nehybnost ležící figury, která už sama o sobě může být definitivní a konečnou prací. Petr ji ale spojuje s příběhem jeho neidentifikovatelných bytostí. Jedna z takových bytostí se ležící figury dotýká dvě další leží opodál. Tvoří příběh který je lépe nenechat si vysvětlovat protože autorovo vysvětlení mu vždy ubere a zploští představu kterou socha dokáže vyvolat.

Práci hodnotím:

M. Gabriel